

Czilli Aranka

NYOMOK

Emlékszem,
évente egyszer
nagyapám
az ajtófélfához állított,
s fejem fölött
vonalat húzott a fára
egy ceruzával.
Nyúltak-kígyóztak, mint
az elmúlás létrafokai,
a graffitvonalak.

A tizenharmadik aztán dacosra
sikerült, nem vonalként, inkább
hullámként feszült a fehérre festett fán.
Aztán jött a többi, egyre makacsabb
és lázadóbb formák hullámoztak
kihívóan a bejárat mellett,
míg a tizennyolcadik
elrugaszkodott, és
határozott szárnyzuhogással
elszállt az otthoni tájról.

Aztán váratlanul,
szigorú szárnycsapásokkal
elszállt nagyapám is.
Az én idővonalamat még őrzi a fa
a megsokasodott festékrétegek alatt.
Ő pedig bőröm alá égett,
s viszem magamban
vonalkódját a létezésének.

#ÉDESANNAÖRÖK

Éjszaka életre kelnek
a kagylóban hagyott
mosatlan edények –
a tejesfazék
keringőt füttyül,
és összekoccannak
a sorokban pergő
pezsgőspohár-párok.
A hosszú nyelvű, karcsú
kiskanállány
arcán a tegnapi lekvármáz
szorongva szemléli, amint érte
két hiú
villafiú
egymást összedöfködi,
de készenlétben a kenőkés
a nézeteltérést elsimítani.
A kuktafazékban
elfojtott indulatok
keresik a szelepet,
mellette a
finomlelkű tányérok
egymáshoz simulnak:
mi lesz, ha
hirtelen kirobbanó
haragja
szilánkokra töri
virágmintás békéjüket?

Éjszaka életre kel
a mosogatógagyló,
és éjjel bosszúra éhes
a konyhakés,
mert élet csonkítottad
egy csontdarabbal,
s most megvillan pengéjén
a nagy lehetőség -

